

• ЗАХИСНИКИ ВІТЧИЗНИ

Воїнська звитяга, офіцерська честь

Віктор СМЕЦЬ
Журналіст

ДЕНЬ добігав кінця, за вікном тихенько розливалися сутінки, а розмова все не закінчувалася. Згадали про бабусю у Хоролі і тітоньку в Казахстані, до найменших подробиць побалакали про п'ятимісячного богатиря. Ім'я йому обирали довго. Хотілося, щоб воно було гордим і звучним. Зупинилися на варіанті, пов'язаному із полтавською історією: Яремчик. Ще зовсім дитя, але вже козак, голівку тримає упевнено. Вони гордились сином і внуком. Про своє життя говорили цілий день, бо воєнна доля зустрічати не балувала. Обидвоє офіцери Збройних сил України, обидвоє на передку: там, де личить бути справжнім офіцером.

ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ рідко, служба розкидає у різні місця. Лиш раз їхні частини дислокувалися по сусідству. Могли ходити в гості один до одного. Таке траплялося нечасто. А тоді випала нагода наговоритися. Старший із співрозмовників – тато – підполковник. Молодший – син – старший лейтенант. Недавно полковник Ревека дивився телевизор, показували, як його синові вручали орден. З екрана посміхався зовсім іще хлопчик, молодий лейтенант. А поруч із ним – Президент. Глава Держави прибув на передову, вручив нагороди достойним. Це – неабияка честь для воїнів.

ПЕРЕД черговою ротацією Владислав Ревека отримав бойове завдання. Треба було звільнити від загарбників населений пункт, що панував над розвилкою доріг. Невеличке село примостилося на вершині пагорба. Внизу селяни пасли худобу, обробляли свої ділянки. Там же колись облаштовували дорогу. Саме біля пагорба вона розходила на три боки. Вороги людей із домівок повганяли, мовляв, будете українцям наші позиції «здавати». Людське майно «повіджимали», а самі облаштувалися в бліндажах на вершині пагорба. Огляд мають навколо кілометрів на три та й панують собі над усією місцевістю.

Владислав Ревека разом із командиром свого десантно-штурмового підрозділу схилився над картою. Молодому лейтенантові не треба було детально пояснювати диспозицію. Вже кілька місяців із своїми побратимами він забезпечував пересування транспорту небезпечною ділянкою шляху. Усім було зрозуміло, що вибити орків із панівної висотки – першо-

✓ *Захисники України Валерій і Владислав Ребеки.*

чергової ваги завдання. Кілька днів чаклували українські вояки над планом дій. Голова у старлея світла, знань у військовому виші отримав чимало. Червоний диплом просто так не видають. Але знання – то одне, а практика дій в окопах – зовсім інше. Треба виконати завдання командира і повернутися. Кожен із бійців став рідним, мов брат.

... Матінка-нічка – козацька помічниця. Та й вишкіл бойовий трирічний упевненості додає. Операцію проводили якраз перед 31 грудня. Розрахунок на те, що «браві солдатуськи» не проминуть святкову чарку, був точним. Та ще й погода допомогла: засніжило, закрутило вихором, засипало зимовою порошею. Ранню зорю росіяняські горе-вояки зустріли під дулами українських захисників Вітчизни, котрі зуміли непоміченими проникнути в окопи противника. Ворожих дзорців знешкодили, а зброя була зібрана у чималу купу. Іншого виходу, чим здатися у полон, рашисти не мали. Зранку над селом гордо замайорив жовто-блакитний стяг. У свої окопи десант Влада Ребеки не повертався, бо обживали ворожі. А там і основні наші сили підтягнулися. Воювати без пострілів і без втрат –

мистецтво, опановане молодим начальником штабу Владиславом Ревекою.

ІНШИЙ Ревека, Валерій, розказував синові про своє життя. Він із своїм підрозділом контролював чималу ділянку лінії зіткнення. Стояли біля населеного пункту. Магазин, школа, церква – все, як має бути у селищі. Лиш люди дивні: поглядають з-під лоба, стороною обходять українських військових. Перший випадок трапився у торгівельній точці. Коли солдати зайшли в магазин, продавчиня оніміла. Мов заворожена, ходила вона від прилавка до прилавка, виконуючи замовлення покупців. Подавала товар, який їй називали хлопці, а сама ні пари з вуст. Ось пакети наповнені усім необхідним, а жіночка нічого не каже.

– Що ми вам винні? – питає один із покупців.

У продавчині брови зійшлися на перенісці. Здивувалася.

– Ви будете гроші платити? – запитала майже пошепки.

– А ви що – безплатно роздаєте свої товари? – засміялися військові.

– Безплатно не роздаємо, але нас попереджали: коли прийдуть ЗСУ, за-

биратимуть усе. Лякали, що ви й хати обчистите, і в магазині все позабираєте... А виходить, брехали про вас!

З тих пір донецькі селяни перестали дивитися на українських воїнів скося. А коли наші солдати відремонтували шкільний спортивний зал, то й друзями стали. «Познайомилися із учителями, почали спілкуватися. Ось уже нас на шкільні заходи запрошують, – згадає Валерій Анатолійович.

– А я дивуюся, що на всю школу немає жодної книжки українською мовою. Вчителька літератури пояснила, що за часів Януковича всі українські книжки із школи вивезли». Такої наруги над українським духом полковник не став терпіти. За чотири дні волонтери привезли у школу кілька ящиків нашої літератури. Цілющим бальзамом на зранену війною душу полковника лягла розмова із тамошнім учителем історії. Він підійшов до окопів увечері, погукав: «Я недавно докоряв вам Бандерою, а тепер прошу вибачення. Ми ж про нього нічого не знали, крім російської брехні. А ось прочитав його біографію і зрозумів, як нас обманювала ворожа пропаганда».

Гордиться полковник Ревека своєю рідною армією, пишається бойовими побратимами. «А було у нас, синку, й таке. Пам'ятаєш Миколу – сержанта із другого взводу? Прийшов у нашу частину із Донецька. Казав, що не може московської брехні слухати і не терпітиме зайд на своїй землі. Чолов'яга зростом зо два метри, широкоплечий, міцний. Жодній кулі не кланявся, а вони його обминали, мов зачаровані. А тут дивлюся: ходить Микола похнюплений. Що сталося, друже? «До мами на квартиру бойовики приходили. Хтось побачив у Фейсбуці, як мені медаль вручають. Доложили своєму начальству. А ті вираховували мамину адресу і не дають старенькій проходу, погрозами замучили. Кажуть, що прийдуть вночі й на шматки поріжуть...» Зрозумів командир, адже хіба таке легко пережити.

Пройшло два дні. Викликає генерал сержанта Миколу у розташування штабу. А там його матуся чекає. Ох, і зустріч же була! Виявляється, що після того, як полковник Ревека по команді доповів про ситуацію у вищій штаб, залучили спецпідрозділ і українську агентуру, що діє в Донецьку. Бабусечку доставили до сина, а потім влаштували у тилу. «Велика сила – наша армія, синку. Маємо честь бути її частиною», – підсумував полковник Ревека свою розповідь.

ВІЙНА війною, а думками Валерій Анатолійович і Владислав линуть туди, де зростає Яремчик. До нього вони ворогів не пустять. Це точно! А підросте малеча і буде жити, навчатися, розбудовувати мирну, демократичну, заможну Україну, яку нині боронять від рашистського варварства його дідуся, батько, сотні тисяч українських воїнів.

Слава Героям!

Фото надані автором.